

Uit de school geklapt

Iedereen een broodje brie!

De eerste maanden als zij-instromer in het onderwijs maakte ik een onvervalste cultuurschok door. Zo begreep ik niets van de zuinigheid op de school waar ik werkte. Een voorbeeld: om de kopieerkosten te beperken, moest ik dubbelzijdig kopiëren. Dat wilde ik best, maar helaas kon het kopieerapparaat geen nietjes slaan door dubbelzijdig gekopieerde stapels. Als docent werd je geacht tientallen, soms honderden pakketten, met de hand te nieten. Dat vertikte ik. Het leek mij duurder om een hooggeschoolde kracht uren te laten nieten, dan wat extra centen te betalen voor kopieerpapier. Ik kopieerde dus enkelzijdig. Het verbaasde me dat sommige collega's niet dezelfde afweging maakten en braaf halve middagen stonden te nieten. Ze hadden duidelijk geen idee van hun marktwaarde.

Zo stuitte ik voortdurend op verkeerde zuinigheid. In de personeelskamer was uitsluitend koffie en heet water verkrijgbaar. Sommige collega's probeerden het aanbod spannender te maken door zakjes Cup-a-soup of thee met een smaakje mee te nemen. Maar verder kwamen ze niet. In het bedrijfsleven was ik verse broodjes met zalm en brie gewend, en iedere dag een andere soep. Het was een hele omschakeling naar uitgedroogde boterhammen in een plastic zakje. Ik voelde me gedegradeerd.

Toen ik na een vakantie terugkwam, was het kopieerapparaat defect, werkte de laptop niet en was de enige printer in een leslokaal met dertig computers van slag. In het bedrijfsleven was ik gewend dat alles het deed. En als er bij hoge uitzondering iets kapot ging, werd de schade onmiddellijk verholpen door vlotte ict-ers, die waren ingehuurd op een prestatiecontract. Op de school werden alle ict-werkzaamheden verricht door één chagrijnige man die voortdurend pauze hield, maar om mistige redenen niet kon worden ontslagen.

Twee keer per jaar kreeg het voltallige personeel een koffietafel aangeboden. Best lekker hoor, maar in het laatste bedrijf waar ik werkte werden we getrakteerd op vijf dagen Berlijn. Met partner! En zo maar voor de lol, het was niet eens Kerstmis of Pasen.

Goede voorzieningen en soms een aardig extra-tje zijn geen overbodige luxe, ze drukken ook waardering uit. Als ik van de vakbond was, eiste ik niet alleen een hogere salaris voor docenten, maar ook een einde aan de krenterigheid. Op zijn minst een broodje brie voor iedere leraar en onberispelijk functionerende apparatuur.

Al moet je daarvan ook weer geen wonderen verwachten. Want wat gebeurde er met dat perfecte bedrijf waarvoor ik eerder werkte? Nou, dat ging failliet.